

ΙΕΡΟΣ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΜΥΡΝΗΣ
ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΕΤΟΣ Α΄.

ΣΜΥΡΝΗ τῆ 27 Αὐγούστου 1911

ΑΡΙΘ. 21

«Καὶ εὐθέως ἀποστείλας ὁ βασιλεὺς σπεκοὶ λάτωρα ἐπέταξεν ἐνεχθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Ὁ δὲ ὀπελθὼν ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ἤνεγκε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τῷ κορασίῳ καὶ τὸ κοράσιον ἔδωκεν αὐτὴν τῇ μητρὶ αὐτοῦ». (Μάρκ. 5', 27).

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΝΕΑΝΙΣΚΟΣ

(Ματθ. Κεφ. 19', στιχ. 16—26)

Ἡ συνομιλία τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τοῦ πλουσίου νεανίσκου εἶνε μία ἐκ τῶν σπουδαιωτάτων τοῦ Κυρίου ὁμιλιῶν. Περιέχει μεγίστας καὶ σοβαρωτάτας ἀληθείας, ἀπαιτούσας ἰδιαιτέραν ὄλως προσοχήν.

Ἡ κυριαρχοῦσα ἐν αὐτῇ διδασκαλία καὶ ἀλήθεια εἶνε ἡ ἀπόκτησις τῆς αἰωνίου ζωῆς. Τὸ ζητούμενον ἐν αὐτῇ εἶναι πῶς κτᾶται ἡ αἰώνιος ζωή. Περὶ τοῦ θέματος τούτου ὁμίλησα ἐν τῷ ἑναεῶναι τὴν παρελθούσαν Κυριακῆν, ὁπότε ἀνεγνώσθη τὸ περὶ τοῦ πλουσίου νεανίου ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ ἐπειδὴ αἱ ἀπόψεις, ἀφ' ὧν ἐξήτασα τὸ ζήτημα τοῦτο (ζήτημα ὡς εἶπον σπουδαιότατον, διότι πολλοὶ ἀλλοίαν ὄλως δίδουσιν ἐρμηνείαν εἰς τὴν προκειμένην ὁμιλίαν τοῦ Κυρίου) ἐφάνησαν ὠφέλιμοι καὶ ἀρεσταὶ εἰς πολλούς, οὔτινες καὶ πληυιάσαντές μοι πολλαχῶς ἐξεδήλουν τὴν χαρὰν καὶ εὐαρέσκειαν καὶ ἀνακούφισίν των, διὰ τοῦτο ῥίπτω τὰς κυριωτέρας τῶν ἰδεῶν τούτων καὶ ἐπὶ τοῦ χάρτου, καὶ διὰ τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάρπου» θέτω εἰς κυκλοφορίαν αὐτὰς καὶ διὰ τοὺς ἐγγυς καὶ διὰ τοὺς μακράν, ἔστω καὶ «ἂν τοῦτο γίνεται μετὰ τὴν ἑορτήν», τὸ δὴ λεγόμενον καὶ γινόμενον, ἦτοι μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς Κυριακῆς, ὁπότε ἔδει

κυρίως νὰ δοθῇ εἰς τὴν δημοσιότητα ἡ παροῦσα ἐρμηνεία.

Ἡ Εὐαγγελικὴ αὕτη περικοπὴ ἄρχεται ὡς ἐξῆς : «Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ νεανίσκος τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτὸν καὶ λέγων· «Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ἀγαθὸν ποιήσω, ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον»; Αὐτὸς ὁ πλούσιος νεανίσκος προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, καθ' ἣν ἡμέραν εἶχον προσενεχθῆ πολλὰ παιδιά πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἵνα τὰ εὐλογήτῃ· οἱ μαθηταὶ ἐκώλυον τοὺς γονεῖς, τοὺς φέροντας τὰ παιδιά πρὸς τὸν διδάσκαλον· ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶδε τὸ τοιοῦτον μὲ ὄμμα καλόν· ἐπετίμησε τοὺς μαθητάς του καὶ εἶπεν «ἄφετε τὰ παιδιά ἔρχεσθαι πρὸς με»· καὶ λαβὼν αὐτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐπιθεὶς ἐπ' αὐτῶν τὰς ἀχράντους χεῖράς του κατηυλόγει αὐτά. Ἐν ᾧ δὲ ὁ Ἰησοῦς περιστοιχισμένος ὑπὸ τῶν μικρῶν ἐπιγείων τούτων ἀγγέλων, τῶν ἀθῶων μικρῶν παιδίων, ἐδίδασκε καὶ ἔλεγεν, «ἐὰν μὴ στραφῆτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιά ταῦτα οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ», οὐ μὴ κληρονομήσητε δηλ. αἰώνιον ζωὴν, διότι «ὅς οὐ μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν». (Λουκ. 18, 17). Ἴδου νεανίσκος τις προσελθὼν

εἰς τὸ μέσον, ἐγγίσας τῷ Ἰησοῦ, γυνυπετῆς πεσὼν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου, ἠρώτησε πῶς δύναται αὐτὸς νὰ κληρονομήσῃ αὐτὴν τὴν αἰώνιον ζωὴν, περὶ ἧς ἐλάλει ὁ Κύριος, ὅτι πρέπει νὰ δεχθῆ τις αὐτὴν ὡς παιδίον. Ὅ,τι εἶπεν ἄλλοτε ὁ γέρον Νικόδημος, ὅτε ἤκουσε τὴν περὶ ἀναγεννήσεως ὑψηλὴν καὶ ἀκατάληπτον διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου, λέγοντος «δεῖ ὑμᾶς γεννηθῆναι ἄνωθεν» καὶ ἠρώτα «πῶς δύναται ἄνθρωπος γεννηθῆναι γέρον ὢν ; μὴ δύναται εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς δεύτερον εἰσελθεῖν καὶ γεννηθῆναι; (Ἰωαν. 3, 4, 5), τοῦτο περίπου ἔρωτᾷ καὶ ὁ νεανίσκος «πῶς δύναται νὰ στραφῆ καὶ νὰ γίνῃ παιδίον, ἵνα κληρονομήσῃ ζωὴν αἰώνιον» ;

Βεβαίως αὐτὸς ὁ νεανίσκος, ὅπως καὶ ὁ Νικόδημος δὲν εἶνε οὔτε ὑποκριτῆς τις Γραμματεὺς, ἢ Φαρισαῖος, οὔτε πολιτικός τις κατάσκοπος Ἑρωδιανός· αὐτὸς εἶνε καλῶν προαιρέσεων νέος, εἶνε πλήρης χρηστῶν ἐλπίδων ἀληθῆς καὶ ἄδολος ἐρευνητῆς τῆς αἰωνίου ζωῆς. . . Καὶ ὅμως μικρὸν κατὰ μικρόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Ἰησοῦ ὁμιλίας του κατενόησεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀναγεννηθῆ, ἀδύνατον στραφεῖς νὰ γίνῃ παιδίον καὶ ὡς παιδίον νὰ δεχθῆ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τῷ Ἰησοῦ, διότι μετὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ αὐτοῦ παρενέπιπεν ὁ πλοῦτός του, διότι ἐν τῇ καρδίᾳ του ἦτο ἀνεσθηλωμένον τὸ εἶδωλον τοῦ χρυσοῦ μόνου,

διότι τὸ δεσπόζον αὐτοῦ πάθος ἦτο ἡ πλεονεξία, διότι οὐδεὶς δύναται δυοὶ Κυρίους δουλεύειν Θεῷ καὶ Μαρμωνᾷ, καὶ διὰ τοῦτο ἀπῆλθε «λυπούμενος μὲν ἀλλὰ καὶ χωρὶς ποτε νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν Ἰησοῦν· τοῦλάχιστον δὲν ἀναγινώσκωμεν τοιοῦτον τι ἐν ταῖς Γραφαῖς. Τοῦτο σημαίνει ὅτι καλὰ μόνον αἰσθήματα δὲν ἀρκοῦσι· διαθέσεις καλὰ ὁσονδήποτε καὶ ἂν φαίνωνται αὐταὶ ἀγαθὰ καὶ ὠραῖα δὲν σφύουσιν· ἐνδιαφέρον περιοριζόμενον εἰς μεγάλας ἐρωτήσεις καὶ μεγαλειτέρας διαβεβαιώσεις καὶ φροντίδας ἀνησύχους, δὲν σημαίνει καὶ ἐπιστροφὴν. Ἄνάγκη ν' ἀκολουθήσωμεν τῷ Ἰησοῦ θυσιάζοντες τὴν ἐν ἡμῖν κυριαρχοῦσαν προσφιλεῖ ἀμαρτίαν· ἀνάγκη τῆς τηρήσεως ὅχι μόνον ὠρισμένων ἐντολῶν, ἀλλ' ὅλου τοῦ νόμου· καὶ ὅχι μόνον τοῦτο· ἀνάγκη μηδὲν ἐκ τοῦ νόμου νὰ παραλειφθῆ, διότι «ὅστις ὅλον τὸν νόμον τηρήσει, πταίσει δὲ μόνον ἐν ἐνί, γέγονε πάντων ἐνοχος», ἀνάγκη γενικῆς ἀναγεννήσεως, ἀνάγκη νὰ καταστῶμεν καινὴ κτίσις, νὰ γίνωμεν ὡς παιδιά, ἄγνοι καὶ ἄθῳοι ἐν παντί.

Ἴνα δὲ ταῦτα πάντα καταστήσῃ ὁ Ἰησοῦς καταληπτὰ καὶ τρόπον τινὰ ψηλαφητὰ εἰς τὸν πλοῦσιον τοῦτον νεανίσκον, τὸν τοσαύτην δεικνύοντα ἀγαθὴν διάθεσιν, ἵνα κληρονομήσῃ ζωὴν αἰώνιον, ἀκούσας αὐτοῦ ὁμιλοῦντος καὶ ἐρωτῶντος μὲ πλάτυστόμα «περὶ τοῦ ποιεῖν τὸ ἀγαθόν», ζυγίζει αὐτὸν καὶ τὰ ἀγαθὰ του ὁ Ἰ-

ησοῦς μὲ σταθμά, δι' ὧν ἀποδεικνύει αὐτὰ λιποβαρῆ, δοκιμάζει αὐτὸν διὰ μέτρου, τὸ ὁποῖον ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτὸν τὴν πραγματικὴν κατάστασιν τῆς καρδίας του, ἦν ἠγγόνει ὁ νεανίσκος. Καὶ μὲ μέθοδον ἐπαγωγικὴν, μὲ τρόπον μαιευτικόν, μὲ σωκρατικὴν διαλεκτικὴν «Τήρησον τὰς ἐντολάς» τῷ λέγει· ὅτε δὲ ὁ νεανίσκος ἠρώτησε «ποίας;» ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη «οὐ φονεύσεις, οὐ μοιχεύσεις, οὐ κλέψεις, οὐ ψευδομαρτυρήσεις κτλ». μνημονεύσας ὅχι τὰς πρὸς τὸν Θεὸν τὰς πνευματικωτέρας καὶ ὑψηλοτέρας καὶ δυσκολωτέρας, ἀλλὰ παραπέμψας εἰς τὰς ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν πλακῶν ἀναγεγραμμένας ἐκκολωτέρας ἐντολάς, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὸν πλησίον. Ἔότε δὲ ὁ νεανίσκος ἀπεκάλυψεν ἑαυτὸν δι' ὧν εἶπε: «Ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου· τί ἔτι ὑστερῶ;» Πληρεστέρα ἀπόκρισις σκότους καὶ ἀγνωσίας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δοθῆ ἄλλη παρὰ ταύτην.

Ὁ οὕτως ἀποκριθεὶς νεανίσκος οὐδὲν ἐγίνωσκεν οὔτε περὶ ἑαυτοῦ, οὔτε περὶ Θεοῦ, οὔτε περὶ ἐντολῶν· καὶ ὅμως αὐταπατάται νομίζων ὅτι ἐγίνωσκε καὶ ἐφύλαττε ταῦτα πάντα!

Ὁ νεανίσκος καυχᾶται ὅτι ἐφύλαξε τὰς ἐντολάς πάσας, ἀλλ' ἔλησμόνησεν ὅτι ὑπῆρχεν ἐν ἑαυτῷ μέγιστόν τι κακόν· ὑπῆρχε τι, τὸ ὁποῖον ἐτίμα καὶ ἐπόθει περισσότερον ἢ τὴν αἰώνιον ζωὴν, περὶ ἧς δεικνύει τόσον ἀγνὸν διαφέρον· ὑπῆρχε τι, τὸ ὁποῖον παρενεβάλλετο μεταξύ αὐτοῦ

καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς· ὑπῆρχε τι, τὸ ὁποῖον ἠγάπα γλυκύτερον παρὰ τὸν Θεὸν καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ τοῦτο ἦτο ὁ πλοῦτος του, τὰ χρήματα, ὁ Μαρμωνᾶς, ὁ θησαυρός του, ὅπου ἦτο παραδεδομένη ἡ καρδιά του· καὶ διὰ τοῦτο, ὅτε προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ ν' ἀπαρνηθῆ πᾶν ὅτι εἶχε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ νὰ ζητήσῃ θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς, δὲν εἶχε τὴν γενναϊότητα νὰ τὸ θυσιάσῃ, δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸ ἀπαρνηθῆ, δὲν ἔδειξε κἄν τὴν ὀρεξίν καὶ ἐπιθυμίαν νὰ δεχθῆ τοιαύτην πρόσκλησιν, διότι ἡ ἀγάπη τοῦ χρήματος ἐκυριάρχει ἐν αὐτῷ.

Πόσοι τετυφλωμένοι, ὡς ὁ νεανίσκος οὗτος, περὶ τὴν πνευματικὴν των κατάστασιν φαντάζονται ἑαυτοὺς δικαίους καὶ ἐναρέτους καὶ οὐδὲν γινώσκουσι περὶ τῆς ἰδίας ἀμαρτωλῆς καταστάσεως, καὶ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔχουσιν ἰδέαν περὶ τῆς πνευματικότητος τοῦ νόμου, καὶ φαντάζονται ὅτι ἐφύλαξαν ταῦτα πάντα, καὶ ἐρωτῶσι «τί ἔτι ὑστεροῦσιν», ἐνῶ ὑπάρχει ἐν αὐτοῖς δεσπόζουσά τις ἀμαρτία, ἣτις σύρει αὐτοὺς εἰς τὴν ἄβυσσον χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶσιν;!

Πράγματι πλεῖστοι ὅσοι εἶνε πρόθυμοι ν' ἀπαρνηθῶσι τὰ πάντα χάριν τοῦ Χριστοῦ, ἐκτὸς μιᾶς προσφιλοῦς ἀμαρτίας, ἣτις δεσπόζει παρ' αὐτοῖς, καὶ ἔνεκα τῆς ὁποίας ἀπόλλυνται αἰώνιος· ὁ Ἡρώδης, αὐτὸς ὁ φονευτὴς τοῦ Βαπτιστοῦ, τὸν ἀποκεφαλισμὸν τοῦ ὁποίου αὐρίον ἐορ-

τάζει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἡδέως ἤκουε τὰς διδασκαλίας τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, καὶ ἔκαμεν ὅσα τῶ διέτασεν ὁ προφήτης (Μαρκ. 6,20). ἄλλ' ἐν τῷ Ἡρώδῃ ὑπῆρχέ τι, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡρώδης δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαρνηθῆ· δὲν ἠδύνατο νὰ χωρισθῆ τῆς Ἡρωδιάδος· καὶ τοῦτο ἐστοίχισεν εἰς τὸν Ἡρώδην τὴν ψυχὴν του, διότι διὰ τὴν Ἡρωδιάδα κατεστράφη.

Ἄν δὲν εἴμεθα πρόθυμοι ν' ἀποχωριζώμεθα παντὸς (ὅσονδήποτε τοῦτο καὶ ἂν μᾶς εἶνε γλυκὸ καὶ προσφιλές), εἰς τὸ τοῦτο ἴσεται μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ Χριστοῦ, δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀκολουθήσωμεν τῷ Χριστῷ. Ὁ Χριστὸς εἶπε τοῦτο ὡς ἐξῆς: «εἰ ὁ ὀφθαλμὸς σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτόν» καὶ ἂν ἡ δεξιὰ σου χεὶρ σκανδαλίζει σε, ἐκκοψον αὐτήν» (Ματθ. 5, 29). Πρέπει νὰ θυσιάζωμεν καὶ νὰ συντριβώμεν οἰονδήποτε εἰδωλον εἶνε ἀνεστηλωμένον καὶ λατρευόμενον ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν, ἂν θέλωμεν νὰ εἴμεθα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τῷ πλουσίῳ νεανίσκῳ «ὑπάγε, πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα, καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι». Τὸ αὐτὸ εἶπε δι' ἄλλην ἁμαρτίαν καὶ τῇ ἁμαρτωλῷ γυναικὶ Σαμαρείτιδι· «ὑπάγε, φώνησον τὸν ἄνδρα σου, καὶ ἐλθὲ ἐνθάδε»... Πάσαντα δὲ τὸ τρωτὸν καὶ ἀδύνατον τῆς ψυχῆς τοῦ νεανίσκου ἀπεκαλύφθη ἀπεκαλύφθη ὅτι ἡγάπα περισσότερο τὰ χρήματά του

παρὰ τὴν αἰώνιον ζωὴν, διὰ τὴν ὁποῖαν τρόπον τινὰ ἐρασιτεχνικῶς μόνον ἐνδιεφέρετο· ἀπεκαλύφθη ὅτι ταῦτα ἡγάπα κάλλιον τῆς ψυχῆς του περισσότερο ἢ τὸν Θεόν, καὶ ἔλατρευε ὄχι τὸν Χριστὸν ἐν ἑαυτῷ ἀλλὰ τὸν χρυσόν, τοῦ ὁποῖου τὸ εἶδωλον ἦτο ἀνεστηλωμένον ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα ὅτι δι' ἐν οἰονδήποτε τοιοῦτον εἶδωλον κινδυνεύει ἡ αἰώνιος ζωὴ· ἐν εἶδωλον λατρευόμενον πλεον τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, μία εὐπερίστατος ἁμαρτία, μία μικρὰ ὁπὴ παραμελουμένη ἀρκεῖ νὰ βυθίση καὶ τὸ μέγιστον σκάφος· ἡ ἀγάπη μιᾶς ἁμαρτίας, ἡ λατρεία τοῦ χρυσοῦ μόσχου, ἡ θεοποίησις τῆς γαστροῦ, ἡ ὑπὲρ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ἀγάπη τῆς γυναικός, ἐν οἰονδήποτε δεσπῶν ἐν ἡμῖν πάθος ἀρκεῖ νὰ ῥίψη εἰς τὴν ἄβυσσον πανταδήποτε, ὅσονδήποτε ἠθικὸς καὶ ἀνεπίληπτος καὶ ἂν εἶνε κατὰ τὰ ἄλλα.

Καὶ ὁ νεανίσκος ἐκεῖνο κατὰ τὸ ὁποῖον ἀνιάτως ὑστέρει ἦτο ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη καὶ λατρεία τοῦ χρημάτων, τὸ ὁποῖον ἡγάπα πλεον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐνῶ ὁ νόμος ἔλεγεν «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου» αὐτὸς εἰχέτι τὸ ὁποῖον ἡγάπα πλειότερον· καὶ τοῦτο ἦτο ὁ πλοῦτός του· καὶ ὁ πλοῦτος του ἀπέβη ἡματαστροφή του, διότι αὐτὸς ἦτον ὀθησαυρὸς του, ὅπου ἦτο παραδεδομένη ἡ καρδιά του. Καὶ διὰ τοῦτο εἶπεν ὁ Κύριος «εὐκοπώτερον

ἔστιν κάμηλον (τὸ γνωστὸν πελώριον τετράπουον κεκυρωμένον ζῶον τῆς ἐρήμου) διὰ τρυπήματος ραφίδος διελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν».

Ἐφόσον δουλεύομεν εἰς ἁμαρτωλήν τινα κλίσιν τῆς καρδίας μας, ἐφόσον ἀφίνομεν ἐν οἰονδήποτε πάθος νὰ κυριαρχήσῃ ἐν ἡμῖν, ἐφόσον προσφιλές τι εἰδωλον μένει ὄρθιον καὶ ἀνεστηλωμένον ἐν τῇ ψυχῇ μας, καὶ ἡμεῖς γονυπετοῦμεν πρὸ αὐτοῦ καὶ λατρεύομεν αὐτὸ, ὃ παραβολικὸς λόγος τοῦ Κυρίου «εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ραφίδος διελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν», θὰ εὐρίσκη πλήρη τὴν ἐφαρμογὴν του διὰ πανταδήποτε τοιοῦτον πνευματικὸν εἰδωλολάτρην.

Ἐφόσον δὲ ὁ Χριστὸς δὲν εἰσέλθη γὰ πληρώση τὴν καρδίαν μας, ἐφόσον δὲν ἐκκόψῃ προορρίζους τὰς πονηρὰς αὐτῆς ἐπιθυμίας, ἐφόσον ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν ἐπιτελέσῃ ἐν ἡμῖν τὸ ἔργον τῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἀνακαινίσεως τοῦ ἐν ἡμῖν παλαιοῦ ἀνθρώπου, ἐφόσον μὴ στραφῶμεν καὶ γίνωμεν ὡς τὰ παιδιά, καὶ δὲν ἐπαλέθῃ εἰς τὰ ἁμαρτωλὰ στήθη μας ἡ ἀγνὴ, περίφοβος καὶ δειλήμων παιδική μας συνείδησις, οὐ μὴ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, διότι «ἄνευ τοῦ Θεοῦ οὐ δυνάμεθα ποιεῖν οὐδέν», καὶ ὅ,τι παρ' ἀνθρώποις φαίνεται ἀδύνατον καὶ ἀκατόρθωτον, κατορθοῦται καὶ καθίσταται δυνατόν ἐν Θεῷ καὶ διὰ

τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄλλως οὐδαμῶς.

Μέτρα δὲ καὶ σταθμά, δι' ὧν δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν ἂν καὶ ἐν τίνι ὑστεροῦμεν, εἶνε νὰ γνωρίσωμεν ἂν ἔχωμεν μυστικὴν προσφιλή τινα ἁμαρτίαν, εἰς ἣν εἴμεθα προσκεκολλημένοι, ἂν συνετριψάμεν πᾶν ἐν ἡμῖν εἰδωλον, ἂν ἔχωμεν πρᾶγμα ἢ πρόσσωπον τὸ ὁποῖον ἀγαπῶμεν πλέον τοῦ Χριστοῦ. Ἄν ἔχωμεν, εἴμεθα πολὺ μακρὰν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ἄν δὲν ἔχωμεν, τότε ἔχομεν ζωὴν αἰώνιον.

† Ο Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀθρῖον Κυριακὴν 28 Αὐγούστου, οἱ ἱεροκήρυκες τῆς θρησκευτικῆς ἀδελφότητος «Ἐδ-σεθείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

Ἁ ἱερολογ. κ. Γρ. Ὁρφανίδης ἐν τῇ ἱ. ναφ τοῦ Τσιφλικίου ἀγ. Γεωργίου

Ἁ ἔλλογ. κ. Π. Κασιναβακῆς ἐν τῇ ἱ. ναφ Σχοινάδικι.

Ἁ ἔλλογ. κ. Γ. Πασχάλης ἐν τῇ ἱ. ναφ Κοουκλουτζῆ.

Ἁ ἔλλογ. κ. Ν. Γραΐκας (ὑπότροφος τῆς «Ἐδσεθείας») π. μ. ἐν τῇ ἱ. ναφ Σεβδίκιου.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Γενομένης τῆς δευτέρας ἐκδόσεως τοῦ ἀ' ἀριθμοῦ τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάρπου» συναποστελλομεν αὐτὸν μετὰ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου εἰς πάντας, ὅσοι δὲν ἔλαβον τοῦτον.

Μέχρι τοῦ ἀ' δεκαπενθημέρου τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Σεπτεμβρίου θὰ ἔχη περαιωθῆ καὶ ἡ β'. ἐκδοσις τῶν λοιπῶν ἐξαντληθέντων ἀριθμῶν 2, 3, 4 καὶ 5, οἵτινες καὶ θὰ ἀποσταλῶσιν ἀμέσως πρὸς τοὺς μετὰ τὴν ἐξαντλήσιν τῶν ἐν λόγῳ ἀριθμῶν ἐγγραφέντας συνδρομητάς.

ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΚΑΤΑΝΟΟΥΜΕΝΗ ΔΙΑ ΣΥΝ ΤΟΜΟΥ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΕΥΧΩΝ

Κεφ. Β'. στίχ. 17. Ἴδε σὺ Ἰουδαῖος ἐπονομάζῃ, καὶ ἐπαναπαύῃ τῷ νόμῳ,

18. καὶ καυχᾶσαι ἐν Θεῷ, καὶ γινώσκεις τὸ θέλημα, καὶ δοκιμάζεις τὰ διαφέροντα, κατηχούμενος ἐκ τοῦ νόμου,

19. πεποιθᾶς τε σεαυτὸν ὁδηγὸν εἶναι τυφλῶν, φῶς τῶν ἐν σκότει,

20. παιδευτὴν ἀφρόνων, διδάσκαλον νηπίων, ἔχοντα τὴν μόρφωσιν τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας ἐν τῷ νόμῳ.

21. Ὁ σὺν διδάσκων ἕτερον σεαυτὸν οὐ διδάσκεις ;

22. ὁ κηρύσσων μὴ κλέπτειν κλέπτεις ; ὁ λέγων μὴ μοιχεύειν μοιχεύεις ; ὁ ὀδυνουστύμενος τὰ εἴδωλα ἱεροσυλεῖς ;

23. ὅς ἐν νόμῳ καυχᾶσαι, διὰ τῆς παραβάσεως τοῦ νόμου τὸν Θεὸν ἀτιμάζεις ;

24. «Τὸ γὰρ ὄνομα τοῦ Θεοῦ δι' ὑμᾶς βλασφημεῖται ἐν τοῖς ἔθνεσι», καθὼς γέγραπται.

(*Σύντομος ἐρμηνεία*).

Κεφ. Β' στίχ. 17. Ἴδού σὺ ἐπονομάζεις Ἰουδαῖος, ἔχων μεγάλην ἰδέαν διὰ τὸ ἔθνος σου, καὶ ἐπαναπαύεσαι εἰς τὸν νόμον, νομίζων ὅτι

ἐξασφαλίζεις δι' αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην καὶ σωτηρίαν σου,

18. καὶ καυχᾶσαι εἰς Θεὸν φανταζόμενος ὅτι Ἰουδαῖον μόνον ὁ Θεός, καὶ φρονεῖς ὅτι ἔχεις γινῶσιν τοῦ θείου θελήματος, καὶ ὅτι ἔχεις τὸ μέσον νὰ ἐξετάζῃς τὰ συμφέροντα καὶ νὰ διακρίνης τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν, ἐπειδὴ διδάσκεται ἐκ τοῦ νόμου,

19. καὶ ἔχεις πεποιθήσιν διὰ τὸν ἑαυτὸν σου ὅτι εἶσαι ὁδηγὸς τυφλῶν ὅσοι ἀγνοοῦν τὴν θεῖαν ἀλήθειαν, ὅτι εἶσαι φῶς διὰ τοὺς εὐρισκόμενους εἰς τὸ σκότος, ὅσοι εἶνε εἰς τὴν πλάνην τῆς εἰδωλολατρείας,

20. ὅτι εἶσαι παιδευτὴς καὶ διορθωτὴς τῶν ἀφρόνων, ὅτι εἶσαι διδάσκαλος τῶν νηπίων, τοὺς ὁποίους προσηλυτίζεις, ἐπειδὴ ἔχεις διὰ τοῦ νόμου τὴν ὑποτύπωσιν τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας, ἐπειδὴ διὰ τοῦ νόμου διδάσκεις τὴν ἀληθὴν περὶ Θεοῦ καὶ δικαιοσύνης αὐτοῦ γινῶσιν.

21. Σὺ λοιπὸν ὁ ὁποῖος διδάσκεις ἄλλον δὲν διδάσκεις πρῶτον τὸν ἑαυτὸν σου ;

22. Σὺ ὁ ὁποῖος κηρύττεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ κλέπῃ κανεὶς, δικαίως σὺ κλέπτεις ; Σὺ ὁ ὁποῖος λέγεις

ὅτι δὲν πρέπει νὰ μοιχεύῃ κανεὶς, πῶς σὺ τολμᾷς νὰ προσβάλλῃς τὴν τιμὴν τῆς γυναικὸς τοῦ πλησίονου; Σὺ, ὁ ὁποῖος ἀποστρέφεται ὡς βδελυρὰ τὰ εἰδῶλα, πῶς σὺ κλέπτεις τὰ ἱερά;

23. Σὺ, ὁ ὁποῖος καυχᾶσαι διὰ τὸν νόμον, πῶς παραβαίνων τὸν νόμον προσβάλλεις τὴν δόξαν τοῦ νομοθέτου Θεοῦ;

24. Καὶ συμβαίνει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶνε γεγραμμένον εἰς τοὺς προφήτας, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ βλασφημεῖται καὶ περιφρονεῖται μεταξὺ τῶν ἔθνων διὰ σᾶς, διότι ἔχετε κακὴν εἰαγωγὴν, ἐνῷ λέγετε ὅτι εἰσθε ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ.

(Ἑρμηνευτικὴ προσευχή).

Ὡ Ἅγιον τῆς ἀληθείας Πνεῦμα, φώτισε τὴν διάνοιαν ἡμῶν νὰ ἐννοῶμεν μήπως τὰ λεγόμενα διὰ τοὺς Ἰουδαίους ἀληθεύουν πως καὶ δι' ἡμᾶς, ἵνα λάβωμεν συναίσθησιν τῆς ἀληθοῦς καταστάσεώς μας καὶ μετανοήσαντες ἀνορθωθῶμεν.

Πολλοὶ καὶ ἐξ ἡμῶν ὀνομάζομεν ἑαυτοὺς Χριστιανοὺς ὀρθοδόξους καὶ ἐπαναπαυόμεθα εἰς τὴν ὀρθότητα τῶν δογμάτων καὶ τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Εὐδόκησον, Κύριε, νὰ ἐννοῶμεν ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἀνήκομεν εἰς Ἐκκλησίαν διακρατοῦσαν πᾶσαν τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανισμοῦ τὴν ὀρθότητα, ἀλλ' ὅτι πρέπει καὶ νὰ ἐργαζώμεθα, ὥστε καὶ τὰ δόγματά της νὰ ἐπιγινώσκωμεν καὶ τὰς ἐντολάς της

νὰ φυλάττωμεν καὶ διὰ τῶν μυστηρίων της νὰ ἀγιαζώμεθα, διὰ νὰ εἴμεθα ὄντως ὄνομα καὶ πράγμα ὀρθόδοξοι.

Διαφώτιζέ μας, Κύριε, νὰ ἐννοῶμεν ὅτι εἶνε μάταιον καὶ ἐπιζήμιον ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ καυχώμεθα ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας διακρατεῖ τὴν ἀληθῆ, περὶ Θεοῦ γνῶσιν, ὅτι ἡ κατήχησίς μας διδάσκει ἀπλανῶς τὰ ὀρθὰ τοῦ χριστιανισμοῦ δόγματα καὶ προστάγματα καὶ μυστήρια, ὅτι δι' αὐτῆς διδασκόμενοι δυνάμεθα ἡμεῖς ὑπὲρ πάντας νὰ διακρίνωμεν τὸ ἀληθὲς τοῦ ψευδοῦς καὶ τὸ καλὸν τοῦ κακοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἔχωμεν διαγωγὴν ἀντιπατικὴν πρὸς τὴν καύχησιν ταύτην.

Φώτισε, Κύριε, πάντας τοὺς ὀρθοδόξους, ὥστε νὰ γίνωμεν ἀληθῶς τῶν τυφλῶν ὁδηγοὶ, φῶς τῶν ἐν σκότει, παιδεύαται τῶν ἀφρόνων, διδάσκαλοι τῶν νηπίων, διδάσκοντες πρῶτον ἑαυτοὺς, ἵνα ἔπειτα διὰ τοῦ λόγου μας κυρουμένου διὰ τοῦ παραδείγματός μας καὶ ἄλλους διδάξωμεν. Νὰ μὴ προσβάλλωμεν ἡμεῖς τὴν τιμὴν τῶν τέκνων καὶ τῶν γυναικῶν τοῦ πλησίον, διὰ νὰ διδάσκωμεν πείθοντες καὶ τοὺς ἄλλους νὰ σωφρονώσι. Νὰ μὴ σφετεριζώμεθα ἡμεῖς ὡς διαχειρισταὶ ὀρφανῶν ἢ κοινοτικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν ἢ μοναστηριακῶν κτημάτων καὶ χρημάτων τὰς ἱεράς περιουσίας ἱεροσύλως, διὰ νὰ φαινόμεθα οὕτω πρὸς ἑαυτοὺς ἀκόλουθοι, ὅταν ὑποστηρίξωμεν τὴν θεῖαν ἀλήθειαν καὶ δικαιοσύνην καὶ κατα-

φερώμεθα κατὰ τῶν σχισμάτων καὶ τῶν αἱρέσεων.

Εὐδόκησον, Κύριε, νὰ ἐνεργῆται ἐν μέσῳ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας σου θρησκευτικὴ ζωηρὰ δράσις, ὅπως μετανοήσωμεν καὶ διορθωθῶμεν

πάντες, ἵνα καὶ ἄλλους εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν ἐλκύσωμεν καὶ ἵνα μὴ γενώμεθα αἰτία νὰ βλασφημηθῆται τὸ ἅγιον ὄνομά σου καὶ ἡ ἀληθῆς Ἐκκλησία σου ἕνεκα τῆς κακῆς διαγωγῆς μας.

Κ. Α. ΔΙΑΛΗΣΜΑΣ

ἘΥΣΕΒΗ ΕΥΠΑΙΔΕΥΤΩΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΝ ΚΛΗΡΟΝ,

Εἶνε περίεργον καὶ ἄξιον πολλῆς προσοχῆς τὸ γεγονός ὅτι μιμοίμενοι τοὺς ξένους ἐν πλείστοις δὲν λαμβάνομεν αὐτοὺς ὑπ' ὄψει ἐν τῷ θρησκευτικῷ βίῳ. Κυρίως εἰπεῖν ἔπρεπε νὰ μὴ ἔχωμεν ἀνάγκην αὐτῶν, ἰδιαιτάτα ἐν τῷ θρησκευτικῷ βίῳ, καὶ ὅπως εὐλόγως ἀποκρούομεν τὰς θρησκευτικὰς τῶν δοξασίας, ὡς ἀντικειμένους πρὸς τὸν Ὁρθόδοξον Χριστιανισμόν, οὕτως ἔπρεπε νὰ μὴ ἔχωμεν ἀνάγκην καὶ τοῦ παραδείγματος αὐτῶν διὰ τὸν θρησκευτικόν μας βίον. Ἐν τούτοις μόνον ἕνεκα θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας καὶ οὐχὶ ἕνεκα ζήλου πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν δὲν πράττομεν τοῦτο, ἐνῷ μιμούμεθα αὐτοὺς ἐν πᾶσι τοῖς λοιποῖς, ἐπὶ βλάβει τῶν ἐθνικῶν μας παραδόσεων καὶ τῶν ἁγνῶν ἑλληνικῶν ἡθῶν. Ἐνεκα θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας δὲν ἠθελήσαμεν νὰ διδαχθῶμεν παρὰ τῶν ἑτεροδόξων ξένων πολλὰ ὠφελιμώτατα πράγματα καὶ νὰ ἐξετάσωμεν τὴν μεγάλην παρ' αὐτῆς σημασίαν τῆς θρη-

σκείας. Πρὸ ὀλίγων δὲ ἀκόμη ἡμερῶν ἀπεδείχθη πόσον τὰ μεγάλα καὶ προηγμένα ἐν τῷ πολιτισμῷ ἔθνη γνωρίζωσι νὰ στηρίζωσι τὸν πολιτικόν καὶ ἐθνικόν των βίον ἐπὶ τῆς θρησκείας.

Ἡ ὅλη τελετὴ τῆς στέψεως τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου ὑπῆρξε καθαρῶς θρησκευτικὴ τελετὴ. Ὁ Γεώργιος ἐχρίσθη ὡς Βασιλεὺς, ἱερεὺς καὶ προφήτης, ἔδωκεν ὄρκον νὰ τηρῇ πρὸ πάντων τὴν θρησκείαν καὶ τοὺς θεσμοὺς τῆς ἐπισήμου Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ δὲ τὴν στέψιν προσηνέχθη εἰς τὸν Βασιλέα ἡ ἱερὰ βίβλος τοῦ Χριστιανισμοῦ «τὸ πολυτιμώτατον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πράγμα» ὡς λέγει τὸ ἐπίσημον τῆς τελετῆς πρόγραμμα. Ἀπηθύνθη δὲ πρὸς ταῖς ἄλλαις ἡ δέσις πρὸς τὸν Θεὸν ἵνα χαρίζη εἰς τὸν νέον Βασιλέα «εὐσεβῆ, εὐπαίδευτον καὶ χρησίμον Κλῆρον».

Ταῦτα εἶνε τόσον χαρακτηριστικά, ὥστε δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην ἀναπτύ-

ξεως ὅπως ἀποδειχθῆ πόσον τὰ πεπολιτισμένα καὶ ἀνεπτυγμένα ἔθνη διάγνωσαν ὅτι ἄνευ τῆς θρησκείας οὐδεμία ἀνάπτυξις εἶνε δυνατή. Δυστυχῶς δὲ σχεδὸν μόνον ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐθεωρήσαμεν τὴν θρησκείαν ὡς τύπον τινὰ ὅλος ἑξωωτερικὸν καὶ ἠνέχθημεν, κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, κατὰστασιν τῆς Ἐκκλησίας μας οἰκτροτάτην. Τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἔθνη μετὰ φανατισμοῦ καὶ μετ' ἐπιγνώσεως πάντοτε τηροῦσι τὴν θρησκείαν των καὶ τοὺς θεσμοὺς αὐτῆς, ἔχουσι Κλήρον μεμορφωμένον καὶ ἀνεπτυγμένον, «εὐπαιδευτον καὶ χρησίμον», ἡμεῖς δὲ ἠνέχθημεν Κλήρον στερούμενον, κατὰ τὸ πλεῖστον, καὶ τῶν στοιχειωδεδεσμάτων μέσων πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς μεγάλης του ἀποστολῆς.

Ἐνομίσαμεν ἀπλῶς ὅτι ἔργον τοῦ Κλήρου εἶνε τὸ τελεῖν διαφόρους ἑξωτερικὰς καὶ τυπικὰς πράξεις, ἐπομένως δὲν ἐζητήσαμεν ἢ ἀναδείξομεν «εὐσεβῆ, εὐπαιδευτον καὶ χρησίμον Κλήρον», ὡς εὔχονται οἱ Ἄγγλοι νὰ χαρίζῃ ὁ Θεὸς εἰς τὸν Βασιλέα των Κλήρον τοιοῦτον. Πουῦ δὲ κατήντησεν ἡ θρησκεία, ἔνεκα ἐλλείψεως τοιοῦτου Κλήρου παρ' ἡμῖν, πάντες γνωρίζομεν. Ἄλλὰ δὲν κατενοήσαμεν φαίνεται εἰσέτι ὅτι ἄνευ τῆς μορφώσεως Κλήρου, ἄνευ τῆς ἀναδείξεως «εὐσεβοῦς εὐπαιδέου καὶ χρησίμου Κλήρου», οὐδεμία τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀνόρθωσις εἶνε δυνατή. Ἄνευ δὲ τοιαύτης ἀνορθώσεως θὰ καταπέσωσιν ὅλα τὰ μεγάλα ἰδεώδη καὶ

αἰσθήματα, ἅτινα πηγὴν ἔχουσι τὴν θρησκείαν, πνεῦμα κοσμοπολιτισμοῦ καὶ ἀδιαφορίας θὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸν ἑλληνικὸν ὄργανισμόν, καὶ οἱ μὴ πιστεύοντες εἰς Θεόν, οἱ ἀμφιβάλλοντες περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς; θ' ἀποβάλωσι τὴν πίστιν εἰς τὰς ἱερωτέρας ἰδέας, θεοποιοῦντες τὴν ὕλην.

Τοῦτο εἶνε τὸ φυσικὸν κατάντημα τῆς ἀπιστίας. Καὶ βλέπετε σήμερον δυστυχῶς ἀνθρώπους, τοὺς ἄνευ τοῦ ἄρματος τῆς θρησκείας, ὀπιτομένους ἀκαθέκτους εἰς τὴν ἀκολασίαν, ἀποκρούοντας τὸν γάμον, ὡς θεσμόν ἱερόν, καταστρέφοντας τὰς ἠθικὰς βάσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, ἔξαπολύοντας τὴν ἀνομίαν, τὸ ψεῦδος, τὴν ἀπάτην εἰς ἀντικατάστασιν τῆς τιμιότητος καὶ τῆς εὐλικρινείας. Εἶναι τὰ οἰκτροτάτα τῆς ἀπιστίας θύματα. Ἡ διάρρηξις τῶν ἠθικῶν χαληνῶν ἐδηλοῦται καταφανέστερον ἐν τῇ νεολαίᾳ, ἥτις ἀκράτητος ἐρρίφθη εἰς τὸν κρημνὸν τῆς διαφθορᾶς. Ἀπομακρυνομένη ἀπὸ τοῦ ναοῦ διὰ τῆς ἀθρήσκου ἐκπαιδεύσεως καταντᾷ ὀτημέραι ὑλόφρων, ξένη πρὸς τὰ ἱερά καὶ ὅσια. Ἐχει μὲν εἰσέτι ἀκαταῖα αἰσθήματα τινα, ἀλλ' οὐδὲν αἰσθημα ἄνευ ἠθικῶν βάσεων δύναται νὰ συγκρατηθῆ καὶ συγκρατηθὲν ἢ ἀποδώσῃ μεγάλους καὶ γενναίους καρπούς. Ἡ αὐτοθυσία καὶ ἡ αὐταπάρνησις μένουσι λόγοι κενοὶ ἐν ψυχῇ ἐστερωμένῃ θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν πεποιθήσεων, ἐν καρδίᾳ ξένη πρὸς τὰ μεγάλα καὶ ἱε-

ρά αισθήματα, ὅφ' ὧν ἐλαύνεται ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὰ κατορθώματα τῆς αὐτοθυσίας καὶ αὐταπαρνήσεως. Μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν θά παύσῃ καὶ ἡμίτηρ ἐμβάλλουσα εἰς τὴν ψυχὴν τῶν τέκνων τῆς τοιαῦτα αισθήματα ἐὰν μὴ ἀναστολῇ καὶ καταπνιγῇ ὁ ἀπαίσιος ἐκφυλισμός, ὅστις ὑποδεικνύει τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου τὴν κατάρρησιν, συνιστᾷ ἀναιδῶς τὴν ἀποφυγὴν τῆς παιδοποιίας, διδάσκει τὴν γυναῖκα νὰ παύσῃ πλέον γινόμενη μήτηρ!

Εὐτιχῶς σὶ ὀλέθρῳαι τῆς ἀπιστίας συνέπειαι δὲν προεχώρησαν εἰσέτι ἐν τῇ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ, ἀλλὰ τὸ κακὸν

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν περικεῖται τὰς δύο πρώτας ἡμέρας τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, ἐλθόντος εἰς τὸ εἶναι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ὑπὸ τοῦ Πενθέου, Πεντεδυναίου καὶ Πανάγοθου Θεοῦ ἐν εἰς ἡμέραις, ὡς λέγει ἡ Γραφή. Ὁ πρῶτος ἄγγελος κρατεῖ εἰς τὰς χεῖράς του τὴν σφαῖραν τοῦ οὐμπαντος περιστῶσαν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν συμφώνως πρὸς τὸ α', ἐδάξιον τῆς Γενέσεως τὸ λέγον· «Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ἡ δὲ γῆ ἦν ἄρατος καὶ ἀκατακείμενος καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος». Ὁ δεῦτερος ἄγγελος πρὸς τὸν πρῶτον κρατεῖ ἐπίσης σφαῖραν περιστῶσαν διχωρίζοντες τὸ στερέωμα ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ τὴν γῆν καλυπτομένην ἐκτὸς ὑπὸ πᾶν ὕδατων, καθ' ἃ ἔρριψε ἡ Γραφή λέγοντες καὶ πάλιν· «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα καὶ διχώρισεν ὁ Θεὸς ἀπὸ μέσον τοῦ ὕδατος, ὃ ἦν ὑποκάτω τοῦ στερέωματος καὶ ἀπὸ μέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπάνω τοῦ στερέωματος». (Γεν. α'. 7).

πρέπει νὰ προληφθῇ καὶ νὰ καταπολημηθῇ ἐν τῇ γενέσει αὐτοῦ. Οὐδεὶς

δ' ἕτερος ἐνδείκνυται ἱκανὸς ἐν τού-
τω ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ πῶς
θ' ἀγωνισθῆ ἢ Ἐκκλησία ἄνευ ἀ-
γωνιστῶν ἄνι υ«εὐσεβοῦς εὐπαιδεύτου
καὶ χρησίμου Κλήρου»; Πρὸς ἐκ-

πλήρωσιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀπο-
στολῆς ἔχει ἀνάγκην τοιοῦτον κλή-
ρον ν' ἀποκτήσῃ.

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

(Διευθυντῆς τῆς Ριζαρῆου Σχολῆς).

ΟΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

ΟΛΕΘΡΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΕΩΣ
ΤΩΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΩΝ ΠΟΤΩΝ

Ἡ ἐκ τῆς ἀμέτρου καὶ ἀτάκτου
χρήσεως τῆς πρὸς διατήρησιν καὶ
αὔξησιν τοῦ σώματος ἀπαραιτήτου
ὕλικτῆς τροφῆς προσγινομένη ζημία
ὄσφδῆποτε καὶ ἂν εἶναι μεγάλη δὲν
δύναται νὰ παραβληθῆ πρὸς τὴν ζη-
μίαν, ἣν ὁ ἀνθρώπινος ὄργανισμὸς
ὕφίσταται ἐκ τῆς ἀμετρίας ἐν τῇ χρή-
σει τῶν οἰνοπνευματωδῶν, ἅτινα οὐ
μόνον ἀντικατέστησαν παρὰ πολλοῖς
ἐξ ἡμῶν τὴν χρῆσιν τοῦ τοσοῦτον
εὐχαρίστου καὶ ὑγιεινοῦ ποσίμου ὕ-
δατος, ἀλλὰ χρησιμεύουσι καὶ πρὸς
ἀπόλαυσιν καὶ ἡδονήν, πινόμενα
καθ' οἰασδῆποτε ὥρας καὶ περιστά-
σεις.

Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι
συμφώνως πρὸς τὸν λόγον τῆς ἀγ.
Γραφῆς «τοῦ Κυρίου ἢ γῆ καὶ τὸ
πλήρωμα αὐτῆς» καὶ ἡ ἀμπελος καὶ
ὁ ὕψ' αὐτῆς παραγόμενος εὐχυσμος
καὶ εὐγευστος καρπός, καὶ αὐτὸς ὁ
διὰ τῶν ἀνθρωπίνων χειρῶν κατα-
σκευαζόμενος ἐξ αὐτῆς οἶνος ἐδωρή-
θησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς ὠφέ-

λειαν καὶ ψυχαγωγίαν τοῦ ἀνθρώ-
που. Ἄλλ' ἂν ἡ μετρία καὶ ἐν δέον-
τι χρῆσις τοῦ οἴνου, δὸς δ' εἰλεῖν
καὶ τῶν ἄλλων οἰνοπνευματωδῶν,
οὐ μόνον δὲν ἀποκλείεται ὑπὸ τοῦ
λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ
στόματος τοῦ προφήτου Δαυὶδ λέγε-
ται τὸ τοσοῦτον ἀσμένως ὑψ' ἡμῶν
ἐκάστοτε ἐπαναλαμβανόμενον «καὶ
οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου»,
ὁπόσον πικρῶς καὶ αὐστηρῶς στη-
λιτεύει αὕτη τὴν ἀμετρον χρῆσιν,
προσάγουσα ἀπὸ τῶν πρώτων αὐ-
τῆς σελίδων καὶ παραδείγματα ἰσχυ-
ρῶς ἀποτρέποντα ἀπ' αὐτοῦ!

Ὁ Πατριάρχης Νῶε πῶν κατὰ
κόρον οἶνον παρίσταται ἀπογυμνῶν
καὶ καταισχύων ἑαυτόν, ὁ δὲ Λῶτ
ἐμπίπτων εἰς τὴν ἄσημον παγίδα
τῶν θυγατέρων αὐτοῦ! Οἱ προφη-
ται ἐκφέρουσι τὸ οὐαὶ κατὰ τῶν πι-
νόντων οἶνον, ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦ-
λος ἐπισεῖει ῥητῶς καὶ κατηγορημα-
τικῶς τὴν ἀπόκλεισιν τῶν μεθυόν-
των ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ

τὴν εἰς αἰώνιον κόλασιν καταδίκην αὐτῶν! Κοί δικαίως, οὐ μόνον διὰ τὸν ὄλεθρον τῆς ψυχῆς, ἦν συνεπάγεται ἡ ὑπὸ παντοίων ἀμαρτωλῶν πράξεων καὶ ἀτοπημάτων συνοδευομένη μέθη, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ὄλεθρον, ὃν ἐπίσης καταργάζεται αὕτη εἰς τὸ σῶμα, τὸ πολυτίμον τοῦτο ὄργανον καὶ σκευὸς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἔν ἡμῖν ἁγ. Πνεύματος.

Ἀληθές εἶναι, ὅτι παρ' ἡμῖν ἡ μέθη δὲν εἶναι εὐτυχῶς τοσοῦτον κοινὸν φαινόμενον ὡς παρ' ἄλλοις ἔθνεσι καὶ λαοῖς· ἀληθές εἶναι, ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη ἐπιδεικνύει παρ' ἡμῖν μείζονα αὐστηρότητα πρὸς τὸ πρᾶγμα, ἐπίσης δὲ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν μεθυστικά ποτὰ εἶναι ὀλιγώτερον δραστικά· ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ κακὸν ὑφίσταται καὶ παρ' ἡμῖν ἐν ἱκανῶς εὐρεια κλίμακι, καὶ παρὰ τὴν ἔλλειψιν στατιστικῶν πληροφοριῶν αἱ ἐξ αὐτοῦ σημαντικαὶ ζημίαι πρόκεινται ὀφθαλμοφανεῖς. Παρ' ἡμῖν δὲ ἐλλεῖπει ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ἡ ἰσχυρὰ ἀντίδρασις, ἦν ἀλλαγῶν τελεσφόρως μετέρχονται οἱ παντοιοὶ σύλλογοι ἐγκρατείας, καὶ πάντα τὰ μέσα, δι' ὧν ἐπιδιώκεται ἡ ἀξήμιος μᾶλλον δ' ἐπωφελὴς ψυχαγωγία τῶν πολλῶν. Ὅλην ἄλλυσιν ἀποτελοῦσι τὰ νοσήματα, ὧν ἡ ἄμετρος χρῆσις τῶν οἰνοπνευματώδων ποτῶν γίνεται αἰτία εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν. Μετὰ τὸ λεγόμενον *delirium tremens*, τὴν κίρρωσιν τοῦ ἥπατος, τὴν πάθησιν τῶν νεφρῶν τοῦ Bright, τὴν περιφερικὴν νευρίτιδα καὶ πα-

ράλυσιν κ.τ.λ. κ.τ.λ. ὁ ἀλκοολισμὸς συμβάλλεται ἐν πολλῷ μέτρῳ εἰς τὴν ἀνέπτυξιν τῆς φθίσεως, τῆς μαστιγῆς ταύτης τῶν πεπολιτισμένων κοινωνιῶν, τῆς παραφροσύνης, καὶ τὸ σπουδαιότερον ἴσως πάντων, καθ' ὅσον ἐπεκτείνεται ἐπὶ πάντας τοὺς καὶ μετρίαν κατὰ τὸ μᾶλλον δὲ καὶ ἦττον πυκνὴν χρῆσιν τῶν ποτῶν ποιουμένοις, ὅτι οὗτος ἐλαττοῖ τὴν πρὸς τὰς νοσογόνους αἰτίας φυσικὴν ἀντίστασιν τοῦ ὀργανισμοῦ. Τούτου ἕνεκα πάντες γινώσκουμεν πόσον οἱ εἰς τὸ πάθος τοῦτο ὑποκείμενοι εἶναι εὐπρόσβλητοι, καὶ ἰδίᾳ, ὅτι οἱ προσβληθέντες πολὺν δυσκόλως σφύζονται. Πάντες γινώσκουμεν, ὅτι διὰ τοῦτο ἀκριβῶς αἱ διάφοροι ἀσφαλιστικαὶ ἐταιρεῖαι τῆς ζωῆς δὲν δέχονται τοιοῦτους πελάτας. Οἱ δὲ ἰατροὶ καὶ ἰδίᾳ οἱ χειρουργοὶ γινώσκουσι πόσον ἐπικίνδunami εἶναι αἱ ἐγχειρίσεις ἐπὶ τοιούτων ἀτόμων.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλως ὁ πότος εἶνε λίαν ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ὑγίαν ἡμῶν καὶ τῆς κοινωνίας ὅλης. Ἐκτὸς ὅτι οἱ πίνοντες ἀναπνεύουσι συνήθως τὴν μεμιολυσμένην ἀτμόσφαιραν τῶν καταγωγίων καὶ δαπανώμενοι πολλάκις οὐχὶ ἐκ τοῦ περισσεύματος, εἰς τὰ ἐπιβλαβῆ, καὶ ἔτι ἐπιβλαβέστερα διὰ τὴν ἀσυνειδησίαν τῶν καπύλων καθιστάμενα, ποτὰ, τρέφονται καὶ ἐνδύονται αὐτοὶ τε καὶ αἱ οἰκογένειαι αὐτῶν κακῶς καὶ ἀτελῶς· ἐκτὸς ὅτι ὁ πότος συνεπάγεται πλειστάκις διαπληκτισμοὺς καὶ τραυματισμοὺς, καθισταμένους ἐξ αἰτίας τῆς

κραιπάλης βαρυτέρους, καὶ φόνους ἔτι, καὶ ἀκολουθεῖται ὑπὸ καταγρήσεων, συμπληρουσῶν τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς· ἢ διὰ τοῦ πότου καὶ αὐτοῦ τοῦ ὀπωσθήποτε μετρίου ὑπόσκαψις τῆς σωματικῆς ὑγείας καὶ εὐρωστίας φέρει εἰς φῶς γενεὰς ἀσθενικὰς, αἰσχρὰ ἀνθρώπινα ὄντα παντοίως κατὰ τὴν ψυχὴν

καὶ τὸ σῶμα ἐλαττωματικά. Τίνα λόγον θὰ δώσωσιν εἰς τὸν Θεὸν δι' αὐτὰ οἱ τὴν καὶ εἰς ἑαυτοὺς τοσοῦτα ἐπιζήμιον κακίαν τοῦ πότου θεωρεῦοντες γονεῖς;

(Ἔπεται συνέχεις).

Π. ΚΟΜΗΝΟΣ

(Καθηγητῆς τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολῆς).

ΙΗ'. ΕΠΕΤΕΙΟΣ

ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦ. "ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ,,

Καταχωρίζομεν κατωτέρω τὸν λόγον ὅστις ἐξεφωνήθη κατὰ τὴν εορτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» ὑπὸ τοῦ Ἑλλ. κ. Γ. Παοχάλη κατὰ τὴν θεϊαν λειτουργίαν, ὅπως δῶμεν εἰκόνα τῆς παρ' ἡμῖν δράσεως τῆς Ἀδελφότητος.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΙΚΗΣ

ΕΝ ΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

(Συνέχεις καὶ τέλος).

Εἰς μόνον πολιτισμὸς ἐν τῇ κόσμῳ κατέστησε τὸ ἰδεῶδες τῆς ἀρετῆς ψυχὴν αὐτοῦ, ὁ χριστιανικὸς.

Μάλιστα, κλίτοι ὑπεροῦντες ἐν πολλοῖς ὡς πρὸς τὰς τέχνας καὶ τὰ γράμματα τῶν ἀρχαίων ἐκείνων λαῶν, ἐν τούτοις ἐν τῇ φωτὶ τοῦ Εὐαγγελίου γνωρίζομεν περισσότερα παρ' ὅσα ἐγνώριζον ἐκεῖνοι ἄνευ ἀπολυτρώσεως. Γνωρίζομεν καλλίτερον ἐκεῖνων ὅτι πρέπει ἀντιπάσης θυσίας νὰ ἐξουσιάζωμεν τὰ ἐνστικτα ἡμῶν, νὰ προτιμῶμεν νὰ ἀδικώμεθα παρὰ νὰ ἀδικώμεν καὶ ἀδικούμενοι· νὰ ἐξακολουθῶμεν νὰ μένωμεν ἐν τῇ ἀγαθότητι καὶ νὰ περιστελλῶμεν τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας ἡ-

μῶν, τὴν ὑποίαν τόσον σκληρὸς ἐγώτισμος σπκράσσει. Ὅχι ὅτι ἀνεκαλύψαμεν τοὺς νόμους τούτους διὰ τῆς εὐφυίας ἡμῶν ἀλλ' ἐδιδάχθημεν αὐτοὺς διὰ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τῶν ἄλλων κοινωνιῶν μόνον τὰ αἰμοσταγῆ κατωρθώματα δυνάμεθα νὰ ἀριθμήσωμεν. Τῆς Ἐκκλησίας ὁμοῦ τοῦ Χριστοῦ ἥτις εἶνε ἡ σεβαστοτέρα πασῶν τῶν κοινωνιῶν, δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν παρὰ τὰς ἐνιαχοῦ παρατηρουμένας κηλίδας, κατωρθώματα ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως καὶ ἐγκρατείας, ἀγνωστα τῇ ἔξῃ τῆς Ἐκκλησίας κόσμῳ. Ναὶ μὲν δὲν τιμᾶται σήμερον ἡ Ἐκδοσον πρέπει ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἡμεῖς

πρέπει μᾶλλον νὰ γεραίρωμεν καὶ νὰ ὑπερασπιζώμεθα αὐτήν.

Ἡ πολιτικὴ παραθεωροῦσα τὴν ἀναμορφωτικὴν τῆς δυνάμιν δύναται νὰ προξενήσῃ εἰς αὐτὴν πληγὰς καὶ ἀνησυχίας. Ἡ ἐπιστήμη μεθυσθεῖσα ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς ὕλης κατακτητήσεων αὐτῆς δύναται νὰ παραγνώρισῃ τὴν δυνάμιν τοῦ εὐαγγελίου τὴν ἀναμορφωτικὴν καίτοι παρὰ ταύτης ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως καὶ τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω ὄψθιν. Τὰ τέκνα τὰ ἐποῖα ἐξέθρεψεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς δύνανται νὰ ὑβρίζωσιν αὐτήν, ἀλλ' ἀδιάφορον ὁ βίος καὶ ἡ δόξῃ αὐτῆς εἶναι ἀνώτερον τῶν μεταίων τούτων προσβολῶν. Ὅσον καὶ ἂν ἀπεμακρύνθησαν οἱ ἄνθρωποι καὶ πνευμάτωσαν τὴν δυνάμιν τοῦ εὐαγγελίου καμπόμενοι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἰδίων αὐτῶν παραπτωμάτων, θέλουσι προστρέξει ὑπὸ τὰς σημαίας αὐτοῦ. Παρὰ τοὺς πολέμους, παρὰ τὴν παραγνώρισιν, παρὰ τὰς ὕδρεις, ἢ Ἐκκλησίαι μένει καὶ θέλει διεκτείνῃ ἢ μόνῃ ὀργανωμένῃ δυνάμει κηρύττουσα εἰς τὰ τέσσαρα πέρατα τοῦ κόσμου καὶ πρασπεύδουσα ἐν αὐτῷ πνεύματι τῶν τριῶν νόμων, οἵτινες δαικνύουσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἐξόν τῆς ἀναγεννήσεως ἤτοι τὴν αὐταπάρρησιν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐγκράτειαν.

Μόνον ὅμως αἱ ὠραῖαι διδασκαλαὶ δὲν ἀρκοῦσι πρὸς ἀναγέννησιν καὶ ἀναμόρφωσιν. Τοιαύτας ὕψηλὰς διδασκαλίας, καθὼς εἶπον, προσκλήρουσαν καὶ τὰ ἐκκλησιαστικά πνεύματα τῆς ἀρχαιότητος. Ἄλλ' ὁ λόγος, ὅσον ὠραῖος καὶ ἂν εἴη, διὰ νὰ μὴ μὲν ἄγονος καὶ στεῖρος, πρέπει νὰ ἐμπνέῃ καὶ πράξεις ἀναλόγους. Ἡ χριστιανικὴ ὁμῶς Ἐκκλησία ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ καὶ πράξεις καὶ εἶναι περισσότερον ἀξιοσημειώτους διὰ τὰς πράξεις καὶ διὰ τὰς κοινωνικὰς καὶ ἀτομικὰς ἀρετάς, ὧν θεαταὶ καθημερινῶς καρυστάμεθα παρὰ διὰ τὰς λαμπρὰς τῆς διδασκαλίας.

Μάλιστα, ἐν μέσῳ τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ, ὅστις ἔχει βάσιν τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ νομοθεσίας ἔχει τὴν λήθην ἑαυτοῦ καὶ τὴν αὐταπάθειαν, ὡς μέσον τὴν ἀγάπην καὶ ὡς σκοπὸν τὴν ἀπόσπασιν ἀπὸ τῶν ταπεινῶν καὶ χθαμαλῶν δεσμῶν τῆς γῆς καὶ τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐνοσίχθων βλέπομεν ὅτι πραγματοποιοῦνται ἡρωϊκῶς καὶ δυσκοτόρητοι αὐταὶ διδασκαλαὶ.

Μεθ' ὅλας τὰς ἀδυναμίας ἡμῶν καὶ μεθ' ὅσα ἂν εἴπωσιν ἡμῖν οἱ παραγνωρίζοντες τὴν δυνάμιν τοῦ εὐαγγελίου τὴν ἀναμορφωτικὴν, ὑπάρχει τάγμα ἀνδρείων καὶ ἱερῶν, τὸ ἐποῖον δεικνύει διὰ τῶν ἀρετῶν

τοῦ ὅτι τὰ πάντα δὲν ἀπωλέσθησαν ἐν τῇ ἐκτροχιασθεισῇ ταύτῃ ἀνθρωπότητι, ὅτι τὰ πάντα δὲν ἐσαήθησαν ἐν τῇ γῇ ταύτῃ τῇ ἐν σήψει διατελούσῃ καὶ ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ κατακλισμοῦ τῶν παθῶν καὶ τῆς ἀδικίας ὑφούνται κορυφαὶ τὰς ἐποχὰς τὰ μακροῦ, κύματα τῆς διαφθορᾶς δὲν κατεκάλυψαν. Μάλιστα πρέπει νὰ κηρύξωμεν μεγαλοφώνως ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐνθὰ ἐπὶ πολλὸν καιρὸν ἐβασιλεύον ὁ ἐγωϊσμός καὶ ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ ἀδικία καὶ ἡ δυνάμει τοῦ ἰσχυροτέρου, ἡ ἡδονὴ καὶ ἡ μαλθακότης, ἀπὸ εἰλοσιν ἡδὴ αἰῶνων ὑπάρχει ἐρατῶς τις ὀργανισμός, ὅστις ἐγένετο ἡ εὐρωχιοτέρα κοινωνία τῆς ὑψηλῆς καὶ ἰσχυρῆς δὲ μόνον ὑπάρχοντα νὰ εἴη οἱ ἄνθρωποι ἐγκρατεῖς, εὐσπλαγχνοί, ἔτοιμοι εἰς πᾶσαν θυσίαν, ἀλλὰ καὶ πραγματοποιοῦσι τὸν ἠθικὸν τοῦτον ἡρωϊσμόν. Ἐνθὲν ἔξω τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ κόσμος εὐρίσκεται ἐν διηνεκεῖ διαμάχῃ καὶ ὡς ἐλαττήριον μὲν τῶν πράξεόν του ἔχει τὸ συμφέρον, ὡς ὑπέρτερον δὲ σκοπὸν τὴν εὐπείθειαν καὶ ὡς μόνον μέσον πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦτον δόλον καὶ τὴν βίαν, ἐν τῷ χριστιανισμῷ ὑπάρχει λαός τις τοῦ Θεοῦ παρὰ τῇ ἐποίῳ ἅπας οὗτος ὁ ἄθλιος μηχανισμός συνεπίδη εὐτυχῶς καὶ δόλοκληρως φάλαγγ ἀνθρώπων δαικνυταί μετὰ τοῦ στεφάνου τῶν ἀρειῶν, τῆς ἀγάπης, τῆς αὐταπρηνήσεως καὶ τῆς ἐγκρατείας, αἵτινες εἶνε τὰ γηρωσίματα τοῦ ἀναγεννηθέντος ἀνθρώπου.

Τῆς φάλαγγος ταύτης τῶν ἀνδρείων, οἵτινες ἀντλοῦσι τὸν ἡρωϊσμόν αὐτῶν ἀπὸ τῆς δυνάμει τοῦ εὐαγγελίου, κολικεῖσθε καὶ νὰ πιστεύωσθε ὅτι εἶνε μέλη καὶ οἱ ἰδρυταὶ καὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἀδελφότητα «Ἐδοῦδαικ», ἡ ἐποῖα σκοπὸν ἔχει νὰ πραγματοποιήσῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοὺς νόμους τούτους τῆς προόδου καὶ ἀναγεννήσεως. Ἴσως δὲν ἐπέτελεσεν ἀκόμη ὅσα ἔπρεπε νὰ ἐπιτελέσῃ ἴσως δὲν ἀνύψωσεν εἰς ἐπὶ τὸν λαόν μας εἰς τὴν τάξιν τῶν ἡρώων τῆς ἠθικῆς.

Ἀλλὰ μὴ πτοηθῶμεν ἡ τιμὴ τοῦ Χριστοῦ ἀπαιτεῖται νὰ μὴ νικηθῶμεν ὑπὸ τοῦ κακοῦ καὶ τῆς διαφθορᾶς. Ἡ νίκη ἀνήκει εἰς ἡμᾶς ἀρκεῖ νὰ γίνωμεν πιστοὶ ἄχρι θανάτου. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Σμύρνης χαρακτηρίζεται ἐν τῇ Ἀποκαλύψει ὡς Ἐκκλησία τῶν μαρτύρων. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Χριστοῦ οὐδέποτε κηλιδῶν παρετήρησεν ἐν αὐτῇ τὴν συνιστᾶ μόνον νὰ μὲν εἰς τὸ ὕψος τῆς. Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς. (Ἀποκ. Β', 10). Αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι περὶ ὧν ποιεῖται λόγος ἢ Ἀποκαλύ-

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ο ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ

† Ο ΤΡΑΛΛΕΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΕΣ « ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ »

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνῃ Γρ. ἀργ. 24
» ταῖς ἐπαρχίαις » 30
» τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 7
Ἐκαστον τεῦχος μεταλ. 2

Διευθυντής : Π. ΠΑΠΑΔΗΜΟΥ

Ἰπεύθυνος : Π. Γ. ΔΟΥΚΕΛΛΗΣ

φισ, ἐπειδὴ παρεξερράπησαν τῆς πιστότητος ταύτης ἐν τῷ κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ τῆς διαφθορᾶς ἀγῶνι, καττριπεύθησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σμύρνης διὰ τῆς στρατιᾶς τῶν μελῶν τῆς « Εὐσεβείας » μένει ἀκμαία καὶ διακηρύττει ἐν τῇ Ἀνατολῇ τοὺς νόμους τῆς ἀναγεννήσεως, τὴν ἐγκράτειαν, τὴν αὐταπάρρησιν καὶ τὴν ἀγάπην. Ἐν τῇ πτωχείᾳ τῶν μέσων τῆς διαδίδει τὸν φωτισμὸν τοῦτον ἐν τοῖς μέλεσιν αὐτῆς. Δὲν οὐδ' ἀνακτῆσθαι ἀρά γε τὴν παλαιὰν αἰγλήν ὥστε οὐκ μόνον ἐν στενῷ κύκλῳ νὰ διατηρῇ ἀνημίμενην τὴν λαμπράδα τοῦ κηρύγματος τοῦ θεοῦ λόγου, ὅστις εἶνε τὸ μαρτύριον τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τὸ μέτρον τῆς δυνάμεως τῆς ἐσωτερικῆς πνευματικῆς ζωῆς μιᾶς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς πέριξ καὶ εἰς τοὺς ἑγγύς καὶ εἰς τοὺς μακρὰν ὑπὸ τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας τοῦ Θεοῦ διατελοῦντας νὰ ἀποπέλλῃ τοὺς ἀγγέλους τῆς ἵνα ἐδηγῶσιν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἀναμόρφωσιν ;

Τοῦτο ἀδελφοί ἐστω τὸ ἀπώτερον ἡμῶν πρόγραμμα καὶ ἡ μέλλουσα φιλόδοξια. Χάριν τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ ὑψηλοῦ τούτου σκοποῦ ἅς μὴ θελήσῃ κανεὶς νὰ ἐγκαταλίπη τὴν φάλαγγα ταύτην τῶν ἡρώων. Ἐκαστος ἅς φροντίξῃ νὰ τὴν ἐπλίξῃ καὶ νὰ τὴν κρατῶν. Ὁ στέφανος τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης ἀνήκει εἰς τοὺς οὕτω κοπιῶντας καὶ ἐργαζομένους.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Σὺ ἀνεκήρυξας σήμερον ὅτι διὰ τῆς πίστεώς Σου, οὐδὲν ἀδυνατήσει ἡμῖν. Κατάπεμψον τὴν ἄνωθεν εὐλογίαν Σου ἐπὶ τοὺς ἐργάτας τούτους τῆς δόξης Σου, ἵνα διχθίζοντες τὰς ὑψηλὰς Σου διδασκαλίας καὶ πραγματοποιοῦντες αὐτὰς ἐν ἐκυτοῖς πρώτον, εἶτα δὲ καθιστῶντες μετόχους αὐτῶν καὶ τοὺς ἑγγύς καὶ τοὺς μακρὰν ἀδελφοὺς, ἀξιοθῶσι νὰ

λάβωσι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς καὶ θριαμβύοντες ἐναντίον τοῦ κακοῦ ἐνωθῶσι μετὰ Σου ἐν τῇ ἐνδόξῳ βασιλείᾳ Σου. Ἀμήν.

Ἐν Σμύρνῃ τῇ 7ῃ Αὐγούστου 1911.

Γ. ΠΑΣΧΑΛΗΣ

(Ἱεροκῆρυξ « Εὐσεβείας »)

Εὐλαβέστατοι Ἐφημέριοι, Τιμιώτατοι Ἐφοροεπίτροποι καὶ λοιποὶ πάντες εὐλογημένοι Χριστιανοί, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, εὐχόμεθα ὑμῖν πατρικῶς.

Ἴνα τὰ τῶν ἱερατικῶν δικαιωμάτων κατὰ τὰς διαφόρους ἱεροπραξίας κανονίζονται κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τοὺς Ἱερούς Κανόνας, ἐπειδὴ ὁ ἱεροδιάκονος δὲν ἀποτελεῖ λειτουργὸν ἀπαραίτητον πρὸς τελεσιουργίαν τῶν Ἁγίων Μυστηρίων, ἀλλὰ μόνον πρὸς διακοσίαν καὶ βοήθειαν τῶν ἱερέων προσλαμβάνεται, ὀρίζομεν ὅπως τοῦ λοιποῦ μὴ ἔχωσιν οἱ ἱεροδιάκονοι τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς εἰς ἱεροπραξίας, ἐν αἷς λαμβάνει μέρος εἰς καὶ μόνος ἱερεὺς, δικαιοῦμενοι ὁμῶς νὰ μεταβάλλωσιν εἰς ἱεροπραξίας μετὰ δύο ἢ καὶ πλείονων ἱερέων τελουμένας, ἐν αἷς ἐνορίας ὑπάρχουσι πλειονες τοῦ ἐνός ἐφημέριου. Ταυτοχρόνως δηλοῦμεν ὑμῖν ὅτι ὑπαρχούσης ἱεροπραξίας ἐν ἣ συμμετέχει καὶ ὁ ἱεροδιάκονος ὅπου ὑπάρχει τοιοῦτος, ἂν ἐπιστῇ ἀνάγκη ἐπιτελέσεως ἄλλης ἱεροπραξίας ἐστω καὶ μετὰ δύο ἢ πλείονων ἱερέων, δεῖον νὰ μὴ ἀναβάλληται ἢ τέλεισι τῶν ἱεροπραξιῶν ἀναμενομένου τοῦ ἱεροδιακόνου ἐπιδείξεως χάριν.

Ἐπὶ τοῦτοις ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὁμᾶς πάντας τὴν τοῦ Ἱφίστου εὐλογίαν.

Ἐν Σμύρνῃ τῇ 23ῃ Αὐγούστου 1911.

† Ο Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ο ΕΡΜΗΣ.